

[Elgaard.]

Bekymring med Hensyn til Stigningen paa det foreliggende Finanslovsforslags Udgiftsside. Dette Svar var foranlediget af, at jeg havde spurgt Ministeren, om han ikke nærede nogen som helst Bekymring med Hensyn til det stigende Skattekrav, der var opstaaet som Følge af de stedse stigende Udgifter. Ministeren nærer altsaa Bekymring, men jeg synes nok, at Motiveringen derfor var noget mærkelig. Den højtærede Minister motiverede nemlig sin Bekymring med, at der fra Folketingsmedlemmers Side under denne Finanslovbehandling var fremsat Ønsker, der kunde opgøres til et Beløb af omkring 17 Mill. Kr. I denne Forbindelse bør man erindre, at det jo ikke er Oppositionens Rigsdagsmedlemmer, der har lavet det foreliggende Finanslovsforslag. Man maa derfor gaa ud fra, at Finanslovsforslaget indeholder det, man fra Regeringens og Regeringspartiernes Side anser for fornødent og forsvarligt i det paagældende Finansaar. At der over for et Forslag, udarbejdet paa det Grundlag, kan fremkomme Ønsker fra anden Side i Salen, hør og kan ikke forundre nogen, men det har især ingen Berettigelse at tilbagevise saadanne Ønsker fra anden Side, naar Talen er om de Ønsker, der er fremsat fra Venstres Side, thi den højtærede Finansminister og hans Partifæller i dette Ting kan jo ikke være uvidende om, at paa det Finanslovsforslag, vi behandler, er der for mere end eet Ministeriums Vedkommende Udgiftsstigninger, der er opstaaet som Følge af Love, Venstre har stemt imod. Jeg tror ikke, det vil være muligt for nogen Regnskabsfører at opsummere de Ønsker, der er fremsat fra Venstres Side, f. Eks. med Hensyn til Arbejder af en eller anden Art, til et Beløb, der er større end den Stigning, der er for en Række Ministeriers Vedkommende, og for hvilken vi i hvert Fald intet finansielt Medansvar har.

Det, jeg gerne vil sige til den højtærede Finansminister i Forbindelse med Spørgsmaalet om den økonomiske Stilling, er dette, at jeg tror, man gennem disse Aar har skruet Skattekravet til Befolkningen op paa et saa højt Stade, at man ikke har kunnet undgaa derved at gøre Samfundet som Helhed og dermed ogsaa alle interesserede Parter i Samfundshusholdningen Skade og Fortrød. Det er jo nemlig ikke saaledes, at Flertallet af Befolkningen har let ved at betale de dem paalignede Skatter.

Der er selvfølgelig endnu en vis Procentdel ogsaa i vort Land af Skatteydere, der kan honorere Kravet uden Vanske-

lighed; men ingen, der kender de økonomiske Forhold, saaledes som de arter sig Landet over, kan være blind for, at Skatterne under de forskellige Former, hvorunder de nu indkræves, paa nuværende Tidspunkt virker overmaade generende for en stor Procentdel af den danske Skatteyderbefolkning. Det har nemlig endnu en Følge. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister er i højeste Grad fortrolig med den direkte Forbindelse, der er mellem Skattetrykket og Beskæftigelsen i et Samfund. Dette gælder i højeste Grad vort Samfund med den Skattebyrde, der hviler paa den danske Befolkning nu. Der er ingen Tvivl om, og alle, der arbejder med økonomiske Problemer, maa indrømme det, at man gennem Beskatning kan lægge saadanne Byrder paa Befolkningen, at det ikke alene virker generende at bære dem, men ogsaa virker ind paa de rene Beskæftigelsesomraader inden for mange af Samfundets Funktioner, der helst skulde gaa bedst muligt. Og det var paa dette Omraade, jeg haabede, at ogsaa denne Regerings nye Finansminister over for Folketinget vilde give til Kende, at han havde Øje for den økonomiske Side af hele Samfundets Vel. At Finansministeren forsvare sit Budget, og at han siger til Folketingets Medlemmer, at Posterne er kalkuleret efter alvorligste Skøn, er saa rimeligt, og det kunde ikke falde mig ind at bestride, at det er Tilfældet, men det kan heller ikke være uden for den højtærede Finansministers Synsvide, at nogle af disse Budgetter har en saa direkte Forbindelse med den kommende økonomiske Udvikling, at man ikke i Dag tør udstede nogen Garanti for disse Budgetters Holdbarhed.

Jeg har lagt Mærke til, at Regeringspartiernes og Regeringens Medlemmer i hvert Fald tilsyneladende bærer en Tilfredsheds Maske paa nuværende Tidspunkt. Jeg begriber ikke denne Tryghed og Tilfredshed. Jeg begriber ikke, at Regeringspartierne gennem deres Ordførere og at Ministrene ved deres Besvarelse af de faldne Udtalelser kan give Udtryk for en saadan Tilfredshed, naar Tilstanden inden for vort Samfund maa siges at være i højeste Grad foruroligende. Det er i Virkeligheden fældende for Regeringens Politik, at Arbejdsløshedstallet i Dag er 22 000 større end paa samme Tid i Fjor. Der er sagt imod os, at vi, naar vi berører Arbejdsløshedsspørgsmaalet, vilde høre: Nej saa sandelig, om vi vil, der er intet at hovere over i Forbindelse med Spørgsmaalet om Beskæftigelse i det danske Samfund. Der var langt,